

He de dir que, per accedir al Museu, ja vam tindre problemes. Sembla que l'empresa G. y C. no tenia gens de simpatia envers el nou equip de govern, encapçalat pel nostre estimat Leoncio Marín Agustina (deguera ser perquè no els volíem deixar construir un abocador de residus tòxics i perillosos? Tan bo que això era per al poble, xe!). La constructora no ens volia donar les claus, i això que l'obra ja era de l'Ajuntament. Com us ho dic: es va negar rotundament a donar-nos-les!? Aleshores vam haver de prendre una decisió dràstica: canviar els panys.

Una vegada superats aquests entrebancs i en accedir a l'edifici, com hem comentat abans, ens vam adonar que l'obra, efectivament, no estava finalitzada, i d'allò de «*encontrándose las mismas en buen estado*»... res de res. A continuació, enumere una sèrie de deficiències que es podien observar: la claraboia (que el vent ja s'emportà una vegada) presentava deformacions pels punts de subjecció; el soterrani estava ple d'aigua; la humitat a les parets del soterrani era manifesta i, en algunes parets, fins i tot xorrava l'aigua; les escales del soterrani que donen accés a una porta d'emergència no complien la normativa; les dimensions de l'ascensor no complien tampoc la normativa d'accessibilitat per a minusvàlids; els perfils d'alumini de la vidriera de la primera planta, la segona i la tercera (és a dir, de totes) es vinclaven i amb la pressió de les mans es flexionaven cap al carrer; els banys, situats al soterrani, no estaven ventilats i, a més a més, tenien regalims i, quan plovia, s'omplien d'aigua; el soterrani no complia la normativa contra incendis, és a dir, no estava compartimentat amb envans i portes antifoc; pràcticament, faltava instal·lar tot el passamà de les escales de l'edifici; a la primera i segona planta, també s'observaven regalims; les baranes protectores situades a la primera i segona planta que donen al desllunat estaven incompletes (els faltava el cos principal, de vidre, que evita que algú pugui precipitar-se al buit), etc. Com he comentat abans, totes aquestes deficiències eren fàcilment observables i deixaven en evidència que alguna cosa, per no dir moltes, es va fer malament; fonamentalment, considerar una obra finalitzada i en bon estat quan la realitat era una altra ben diferent. També he de dir que tot açò que he referit eren deficiències per corregir, però que, de més a més, n'hi havia d'altres que ja van ser corregides i que van fer que el pressupost del projecte pujara més del que en un principi s'havia aprovat. Però bé, d'açò també els assabentarem més endavant.

La problemàtica que ens va sorgir en aquell moment, o més ben dit, una altra problemàtica que ens va sorgir eren les relacions amb l'empresa G. y C. Encara que l'equip de govern de Leoncio Marín estiguera en predisposició de solució amb l'empresa Gnar aquest assumpte del Museu, l'empresa —els puc assegurar— no ho estava. L'hostilitat d'aquesta envers l'Ajuntament era manifesta, com ja va quedar patent en no voler donar-nos les claus de l'edifici. L'empresa, durant aquest temps de govern que va anar des del 23 de desembre de 2006 fins a les eleccions de maig de 2007, no va negociar ni va intentar desbloquejar cap assumpte amb el nou govern sorgit de la moció de censura. De tots es sabut els interessos que tenia G. y C. al poble de les Coves (polígon mediambiental, abocador de RTP, gestió de la Unitat d'Execució 02-JE-R i Museu) Per què aquesta actitud? Jo, personalment, pense que G. y C. esperava els resultats de les següents eleccions de maig de 2007. Si les guanyava el Sr. Miguel Zaragoza (que es tornava a presentar), actuarien d'una determinada manera i, de ben segur, que molts projectes que ara tenien preparats (abocador i polígon mediambiental) arrancarien de nou; si les guanyava una altre partit (en aquest cas una agrupació d'electors), aleshores

segurament caldria capitular i negociar amb el nou equip de govern sorgit d'aquestes eleccions. D'altra banda a l'empresa, des de l'Ajuntament, no se li podia exigir gran cosa, ja que aquest, tal i com demostra l'acta de recepció, va considerar l'obra acabada i en bon estat.

Va ser així com van transcórrer 5 mesos, en standby... esperant; però no aturats del tot, perquè, durant aquest període de temps improductiu, hi va haver una persona que es va manejar: l'artista Tomás Roures.

Tomàs, aprofitant el canvi de govern en l'Ajuntament, ens va insistir reiteradament per tal de situar la seua obra al museu. Encara que des de l'Ajuntament se li va dir unes quantes vegades que el museu no estava acabat, que presentava deficiències i que tenia regalims, tornà a insistir reiteradament; i, al final, amb l'autorització del nou equip de govern i, responsabilitzant-se ell de l'obra pictòrica, la va traslladar al Museu. Ara, vist des de la perspectiva que ens proporciona el temps i tenint en compte els esdeveniments que s'han anat produint, jo el primer he de reconèixer el meu error i l'error d'aquell equip de govern de què formava part. No mai haguérem d'haver autoritzat que l'obra s'instal·lara al museu sense que estiguera acabat. En primer lloc, perquè l'edifici no estava en bones condicions; en segon lloc, perquè com hem pogut comprovar després, l'artista es va arrogar uns privilegis que no li corresponien, i, en tercer lloc, perquè, quan una persona no sap o no vol escoltar, es difícil explicar-li les coses i que, a més a més, les comprega. Sobre l'artista i sobre la seua obra, en parlarem més avall; ara continuem amb els esdeveniments que es van produir en la nova etapa de govern del JNP.

En entrar a governar l'equip del JNP, es va proposar la difícil tasca de solucionar els assumptes pendents que va heretar de l'anterior legislatura. Aquestes solucions, evidentment, passaven per la negociació amb l'empresa G. y C. de tots els expedients que tenia pendents a l'Ajuntament (abocador, polígon, museu, etc.). Aquesta vegada, l'empresa sí que es va mostrar disposada a negociar, i de fet, les primeres reunions amb l'empresa no van tardar. Hem de dir que aquestes van ser nombroses, llargues i complicades, però, finalment, satisfactòries: vam llevar l'abocador i, a més a més, vam iniciar el sinuós camí per a desbloquejar el projecte del Museu. D'aquestes reunions i negociacions amb directors de l'obra i gerent de l'empresa G. Y C., van aparèixer una sèrie de qüestions bastant escandaloses pel que fa a l'edifici en qüestió i a la seua construcció. Una d'aquestes, i la més important (ja que toca la butxaca de tots els veïns i veïnes de les Coves), és el tema monetari: els sobrepreus del Museu. És a dir, els milers d'euros que l'Ajuntament de les Coves (o siga, el poble de les Coves) ha de pagar de més a l'empresa per culpa d'un projecte i una gestió nefasts. M'explique, perquè la cosa té bemolls. Resulta que, al projecte dissenyat pel «prestigiós» arquitecte Sr. Joaquín Penyarrolla, li mancava pràcticament tot el necessari per a un edifici destinat a pública concurrència. O és que aquest Sr. es pensava que no hi entraria ningú? Segons ens va informar el personal de G. Y C., la instal·lació elèctrica projectada era la mateixa que per a un habitatge unifamiliar, la normativa contra incendis no hi estava recollida, les dimensions de les escales de l'edifici no complien tampoc la normativa d'edificis destinats a pública concurrència, la maquinària i els equips d'aire condicionat estaven situats al soterrani sense cap tipus de ventilació, etc. És a dir, un veritable desastre. I com es va solucionar? Amb més diners i mitjançant la contractació dels serveis professionals d'un enginyer. Segons ens han explicat, quan l'enginyer va entrar a l'edifici i va veure tot aquest